

Cazul dramatic al Elizei Mary Barrow- dovedirea vinovatiei lui Henry Seddon

Pana atunci, tentativele oamenilor de stiinta privind stabilirea cantitatii de arsen din corp - plecand de la cristalele care se formau in cursul analizelor efectuate cu ajutorul aparatului lui Marsh - se soldasera cu esecuri.

Otrava parea sa scape la toate incercarile de apreciere cantitativa, dar Willcox credea ca a gasit mijlocul de a rezolva problema. Era posibil, isi spunea el, sa determini raportul intre o doza de arsen pur si cristalele pe care acesta le produce in aparatul lui Marsh. Calculand acest raport pentru doze din cele mai variate, mergand de la 1 miligram si coborand pana la doua sutimi de miligram, s-ar putea infigheba un tabel de echivalente care ar fi in masura sa serveasca ca model la evaluarea cantitatii de otrava din corp. Prin urmare, fiecare cristal de arsen pur, comparat cu acela al unui cristal format in cursul analizei unui organ, indica doza de metal continut in acest organ. Nu ar mai ramane decat sa se intocmeasca un tabel cu date comparative.

Dupa o munca extenuanta, Willcox reusi sa stabileasca o suta de cristale comparative, dupa care incepu analiza viscerelor prelevate din corpul Elizei Barrow.

Dupa ce a constatat ca stomacul victimei cantarea 105 g, el a prelevat 0,525 g (ceea ce reprezenta deci doua sutimi din total) pe care le-a introdus in aparatul lui Marsh. Greutatea cristalelor obtinute, comparata cu "modelele de arsen pur" din tabel, i-a permis sa calculeze doza toxica gasita in proba. Inmultita cu 200, aceasta doza echivala cu totalul arsenului aflat in stomac. El se cifra la 7,3 mg. Procedand intr-o maniera asemanatoare si cu celelalte organe, Willcox a constatat ca ficatul continea 11,13 mg de otrava, celelalte viscere 41 mg si asa mai departe. In ceea ce priveste calcularea arsenului continut in piele, oase si muschi, se ivira unele dificultati, Willcox refuzind sa dezmembreze corpul decedatei pentru a face analizele necesare, in cele din urma s-a multumit sa ia o bucata de 6 g de muschi care, dupa calculele sale, contineau 1,30 mg arsen.

Nefiind in masura sa faca corectia, datorita necunoasterii masei musculare a Elizei Barrow, s-a decis sa aplice regula lui Faust, dupa care musculatura omului reprezinta 2/5 din greutatea totala. Cum victima cantarea in momentul exhumarii 27,21 kg, valoarea arsenului gasit in cele 6 g de muschi trebuiau sa fie inmultite cu 2 000, ceea ce conducea la cifra de 76,2 mg. Chimistul a descoperit, in sfarsit ca 100 g de par contineau in medie 0,18 mg arsen. Willcox se hotara totusi sa nu tina seama de continutul de arsen aflat in par, piele si oase. Organele, doar ele demonstau prezenta a 151,35 mg arsen, cantitate ar-hisuficienta pentru a provoca moartea unui om. Isi propuse sa pastreze in rezerva constatările de care nu tinuse seama in bilantul general si de a le utiliza numai in cazul ca apararea lui Seddon ar fi gasit in procedeul sau o greseala oarecare.

Willcox nu se inselase atunci cand presupusese ca va intampina o opozitie deosebita. La 4 martie 1912, Seddon si sotia sa, aceasta inculpată de complicitate, luara loc pe banca acuzatilor la Old Bailey. Trei zile mai tarziu, Old. Bailey deveni teatrul unui din cele mai violente dueluri la care lua

parte si un expert al apararii, specialist in materie de toxicologie. Avocatul lui Seddon, Marshall Hali, era un om stapan pe meseria sa si dotat cu cunostinte medicale solide. El isi spuse in momentul in care se decidea sa pledeze in acest proces : "Iata cazul cel mai sinistru pe care l-am intalnit in cariera mea...". Hali, de altfel, nu credea nici o clipa in inocenta clientului sau. Cu toate acestea, el l-a aparat pe Seddon cu perseverenta demna de o cauza dreapta.

Pe data de 7 si 8 martie, Willcox a reusit sa faca fata cu curaj unui interogatoriu foarte precis si sever. El avea sa declare mai tarziu ca, mandru de a fi facut, o munca imensa si iesita din comun, se credea aproape la adapost de o primejdie din partea apararii. Cu toate acestea, in timpul duelului, Hall a reusit sa-i trimita doua sageți cu totul neasteptate, din care una trebuia sa-i fie fatala. Suficient de perspicace pentru a intelege ca nu va ajunge sa inlature calculele facute de expert, avocatul se decidea sa scoata in relief cateva puncte slabe ale procedeului pe care Willcox - fapt absolut de necrezut - nu le observase.

Declaratia facuta de inculpat nu facu decat sa confirme impresia generala : Seddon, om rece, ros de lacomie, era capabil de orice atunci cand era vorba sa castige ceva bani. Doua zile mai tarziu juriul il declara vinovat si se pronunta pentru punerea in libertate a sotiei sale. La 18 aprilie 1912, Seddon muri pe esafodul inchisorii din Pantonville. Marshall Hali, cu toate avantajele temporare pe care le inregistrase in timpul procesului, pierduse partida.

Metoda cantitativa a lui Willeox a iesit victorioasa din probele la care fusese supusa. Ea a fost punctul de plecare al cercetarilor si pentru alte procedee care permiteau evaluarea cu exactitate a cantitatii diverselor toxice gasite in organismul uman.

Toxicologia le va adopta progresiv o data cu punerea la punct a metodei.